

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 roku

sprawy przeciwko J. P. synowi A. i D. z domu R. (...)

urodzonego (...) w D.

obwinionego o to, że

w dniu 26.01.2012r. o godzinie 17:25 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki R. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 16.11.2011r. o godz. 12:08 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **J. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. P. jest właścicielem samochodu osobowego marki R. o nr rej. (...).

W dniu 16 listopada 2011 r. o godz. 12:08 na ul. (...) we W. osoba kierująca tym pojazdem przekroczyła dozwoloną prędkość o 25 km/h.

J. P. w dniu 26 stycznia 2012 r. stawił się na wezwanie w siedzibie Straży Miejskiej we W. przy ul. (...). Mimo żądania organu nie wskazał osoby, której w dniu 16 listopada 2011 r. powierzył pojazd. Twierdził, że być może to jego brat, którego adresu zamieszkania nie jest w stanie podać. Kiedy funkcjonariusze zasugerowali mu, że na zdjęciu wyraźnie widać, że kierowca jest osobą o wiele starszą, J. P. stanowczo zaprzeczył, jakoby pojazd prowadził jego ojciec.

Dowód:

wyjaśnienia J. P., k. 10

zeznania świadka J. D., k. 50

notatka urzędowa, k. 7

wydruk fotoradaru, k. 3

Na etapie postępowania sądowego J. P. wyjaśnił, że w toku czynności wyjaśniających pytano go o osobę, która popełniła wykroczenie, podczas gdy on był w stanie jedynie wskazać komu powierzył pojazd. Ze względu na tak sformułowane pytanie odpowiedział zgodnie z prawdą, że nie wie kto kierując jego pojazdem przekroczył dozwoloną prędkość. Ponadto wyjaśnił, że podał swojego brata jako osobę, która mogła prowadzić pojazd i że nie zaprzeczał, że wykroczenie mógł popełnić jego ojciec.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez J. P.. Oceniając wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał je za niewiarygodne. J. P. podjął próby ekskulpowania się poprzez wskazywanie na złą formę, w jakiej funkcjonariusze Straży Miejskiej zadali mu pytanie o osobę, która popełniła wykroczenie. W ocenie Sądu obwiniony poprzez swoje niejednoznaczne odpowiedzi podejmował próby uniknięcia odpowiedzialności karnej i pomimo wyraźnego zdjęcia wykonanego przez fotoradar nie wskazał, kto rzeczywiście był sprawcą wykroczenia.

Zgodnie przepisem art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec, która to okoliczność nie zachodziła w przedmiotowej sprawie).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności.

Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi też działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym czy nawet się godzić z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodu, który do niego należy. Nie chciał przy tym wskazać osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość.

Zaakcentować przy tym należy, że zdjęcie z fotoradaru jest na tyle czytelne, że umożliwia identyfikację sprawcy wykroczenia. Tym bardziej, że był nim ojciec obwinionego.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez użytkownika pojazdu komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, nawet z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wykryk z art. 96 § 3 kw. Tym bardziej uzasadnione jest przypisanie sprawcy zrealizowanie jego znamion w sytuacji, gdy dysponuje on czytelnym zdjęciem z fotoradaru, umożliwiającym identyfikację sprawcy wykroczenia.

Z tego względu Sąd uznał J. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu użytkowania pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając J. P. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczenie społecznego jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd orzekł o kosztach postępowania.